

ο μονιμος νομος
της ζωης
μια πικρα μονιπη
μας φερνει ως εδω

Αποψε
θ αρχισουμε παλι
απ' την αγαπη μου
απο τους μπερδευμενους
ανθρωπους...

1981

Βαρβάρα Ασημακοπουλου

1

Κοιμησου λιγακι, τ ακροχειλι
που τρεμοπαιζει απ το πιστι
καλεσμα του ηλιου της αφροσυνης
καλεσμα μεσημεριανης ληθης.
Γλυκε μου Υακινθε
απαλυνε τον πονο της θανης σου
στ αλλοπαρμενο παιδι της φτωχης
ψυχης μου.

2

Μια καινουργια μερα
εστειλε το χθεσινο αστερι
οταν τη ζητησα με παθος

Καλημερα γειτονες των λογισμων μου
ειθε να μ αγαπησετε λιγακι
κι εγω στον δικο σας τον κοσμο ανηκω.

3

Κοντανασαινοντας τρεχω τις λεξεις
μολυδι εδω εκει καλλιγραφια
Τι αστατος ρυθμος, θεε μου,
αρμονικης συνηχησης
συμφωνια αισθηματων - πραγματων.

4

Ανετρεξα στους ποιηταδες
τετοια ωρα ανεξηγητης τολμης
Αραγε για μενα μιλουν
κομπιαζοντας τη μακρινη τους γλωσσα
η τρεφουν ποθωντας τα ονειρα τους.

5

Δεν μπορω παρα να γραφω σχηματα
παραξενα αδικαιολογητα
στη μεση εγω σαν μια σημαδουρα
αχαρη, ταγμενη στο πρωτο μοναστηρι
της τιμης
και της υφιστης πνευματικης ενδοσκο-
πησης
Παλι τα καταφερα.